

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou v právní věci

žalobce: X. X., narozen X
státní příslušnost Ukrajina
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2019, čj. OAM-693/ZA-ZA12-HA12-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2019, čj. OAM-693/ZA-ZA12-HA12-2018 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“), neuděluje. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 20. 3. 2019.
2. Žalobce namítá nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí musí splňovat požadavky na formu rozhodnutí. Účastník řízení

však není v napadeném rozhodnutí náležitě definován v souladu s § 18 odst. 2 ve spojení s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), neboť rozhodnutí by mělo obsahovat jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, příp. jiný údaj podle zvláštního zákona. Napadené rozhodnutí však tyto údaje neobsahuje, a je tak nezákonné. Stejně tak v napadeném rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno.

3. Žalobce dále namítá, že správní orgán neposoudil náležitě důvodnost udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť správní orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nebyl ve své vlasti členem politické strany, ani nevyvíjel žádnou činnost k uplatnění svých politických práv a svobod, toto však není jedinou skutečností, kterou musí správní orgány zkoumat.
4. Ve vztahu k důvodům azylové ochrany dle § 14 zákona o azylu žalobce namítá, že rozhodnutí je v tomto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce opakovaně poukazoval na svou situaci, kdy v případě návratu do vlasti mu hrozí újma, neboť na území Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt.
5. V případě doplňkové ochrany § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu je správní orgán povinen posoudit, zda cizinci v případě návratu do země původu hrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce v tomto poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 71/2006-82 a podotkl, že pochází z Luhanské oblasti, kde stále zuří ozbrojené boje. Samo Ministerstvo zahraničních věcí na svých webových stránkách před cestami do této oblasti varuje. Pokud správní orgán poukazuje na to, že žalobce neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení, není tento postoj nijak podložen. Správní orgán odmítl svou aktivní činností přispět ke zjištění skutkového stavu a bylo jeho povinností, aby sám ověřil skutečný stav věci.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba není důvodná a navrhl její zamítnutí. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a nesouhlasí s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil nějaká ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný poukázal na obsah spisu a zdůraznil, že se dostatečně zabýval možnou existencí nebezpečí vážné újmy. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 17. 8. 2018. Během pohovoru bylo zjištěno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť žalobce v ČR nedisponuje pobytoým oprávněním a přeje si v ČR i nadále žít se svou družkou. Návrat odmítá kvůli tomu, že na Ukrajině probíhá válečný konflikt. Navíc pochází z Luhanské oblasti, kvůli čemuž měl ve vlasti potíže.
7. Žalovaný shrnul, že žalobce pobýval na území ČR od května 2018 asi po dobu dvou měsíců. Poté se na Ukrajinu vrátil a do ČR opětovně přicestoval dne 31. 7. 2018. Během své první přibližně dvouměsíční návštěvy ČR o udělení mezinárodní ochrany formou azylu nepožádal, ačkoliv tak učinit mohl. O udělení mezinárodní ochrany požádal až dne 13. 8. 2018. Z A. odešel až na počátku roku 2018. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou jednoznačně stanoveny zákonem o azylu, avšak správní orgán k žádnému z důvodů nedospěl, a proto mezinárodní ochranu žalobci neposkytl. Žalovaný závěrem poukázal na judikaturu soudů (rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 A 771/2000, usnesení

Ústavního soudu ČR ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02 aj.), ze které vyplývá, že rozhodování o tom, zda bude osobě udělen azyl, se děje ve volné úvaze správního orgánu.

III. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu byly zjištěny tyto podstatné okolnosti:
9. Žalobce podal dne 13. 8. 2018 žádost o udělení ochrany v ČR. Dne 17. 8. 2018 žalobce poskytl údaje o své osobě, uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ruské národnosti a křesťanského náboženského vyznání. Nikdy nebyl a ani není politicky aktivní a není ani členem politické strany. Je svobodný, s matkou svých dětí nežije, má s ní dvě dcery, obě státní příslušnice Ukrajiny. Obě děti žijí s matkou v Rusku, B. Žalobce hovoří rusky. Naposledy bydlel ve městě A., ulice X, byt X.
10. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 8. 2018 uvedl, že bezpečnostní situace v době jeho odchodu z A. byla taková, že „každý den se tam mohlo něco stát, protože v ulicích chodí ozbrojení lidé“. V době jeho odchodu z A. ve městě fungovaly služby, úřady, obchody, i nemocnice. Pracoval příležitostně za nízký plat a bydlel na ubytovně. Z A. odešel v roce 2018, protože už „ho to tam nebavilo“. Aby mohl cestovat, půjčil si peníze od strýce a odjel autobusem do Ch., kde se snažil najít zaměstnání, bydlel u kamaráda. Žalobce pobýval i v K. a cestoval do Ruska, kde strávil asi 10 dní. Následně se seznámil přes aplikaci WhatsUp se svou družkou O. R., navázali vztah a jeho družka mu poslala peníze na letenku, a tak žalobce přiletěl v květnu 2018 do ČR. Datum narození družky žalobce neznal. Žalobce v té době neměl žádné plány, co bude v ČR dělat, pobýval u O., mluvili spolu a chodili na procházky. V ČR byl asi 2 měsíce, spíš méně. Z ČR odjel, aby mohl zařídit povolení pro matku jeho dětí, aby s nimi mohla vycestovat do zahraničí. Z ČR následně odjel zpět na Ukrajinu, cestoval přes Polsko autobusem do K. a Ch. a pak do B. V rámci Ukrajiny se pokusil po opuštění A. usadit v Ch. a byl i v K. Ačkoliv žalobce pobýval i pár dní v K., na úřadech již nebyl. Žalobce se v případě návratu na Ukrajinu bojí toho, že jej považují za separatistu, neboť pochází z Luhanské oblasti a má trvalý pobyt v A.
11. Žalobce uvedl, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je válka na Ukrajině, které se nechce účastnit. Navíc pochází z Luhanské oblasti. Žalobce si přeje v ČR zůstat a žít se svou družkou.
12. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, žalobce však této možnosti nevyužil. Žalobce pouze uvedl, že kdo tam nebyl, situaci na Ukrajině nemůže posoudit. Jezdí tam tanky a ozbrojení lidé, je tam válka a neplatí tam zákony.

IV. Posouzení věci městským soudem

13. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že

žaloba není důvodná. Městský soud přitom rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.

14. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
16. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
17. Doplnková ochrana podle § 14a odst. 1,2 zákona o azylu se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje
  - a) uložení nebo vykonání trestu smrti
  - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu
  - c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neb
  - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
18. Žalobce v žalobě nejprve namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, neboť účastník řízení nebyl náležitě definován, kdy správní řád v ust. § 18 odst. 2 požaduje pro náležité definování účastníka řízení jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Napadené rozhodnutí však tyto údaje k řádnému definování účastníka řízení neobsahuje, není tedy dostatečně určité, a odporuje tak ust. § 68 odst. 2 správního řádu.
19. Tato námitka není důvodná. Podle ust. § 68 odst. 2 věty druhé správního řádu účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Podle ust. § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Žalobce je ve výroku rozhodnutí označen jménem, příjmením, státní příslušností a datem narození, v odůvodnění rozhodnutí je dále uvedeno místo narození žalobce, správní spis obsahuje i místo hlášeného pobytu žalobce. Žalobce výslovně neuvádí, v čem spočívaly nedostatky v označení žalobce, zřejmě šlo o místo trvalého pobytu. Žalobce má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve

smyslu ustanovení § 77 zákona o azylu, místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení tak, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu ovšem v posuzované věci zjevně nebylo a netvrdil to ani sám žalobce. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci žalobce. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že je žalobce jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. K této otázce srovnal rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č. j. 7 Azs 166/2015 - 48 ze dne 10. 9. 2015 či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č. j. 4 As 57/2005-64 ze dne 25. 8. 2006.

20. Co se týče námitky absence kompetenčního ustanovení v žalobou napadeném rozhodnutí, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118: „Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítka, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 401-405).“ Obdobně pak judikoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 7 Azs 166/2015 - 48 ze dne 10. 9. 2015. Ačkoliv tedy žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil o příslušnosti žalovaného žádnou pochybnost, pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. Ani tato námitka tedy není důvodná.
21. Žalobce dále namítal, že správní orgán neposoudil náležitě důvodnost udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť správní orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nebyl ve své vlasti členem politické strany, ani nevyvíjel žádnou činnost k uplatnění svých politických práv a svobod, toto však není jedinou skutečností, kterou musí správní orgány zkoumat. Z obsahu spisu nevyplynuly žádné okolnosti či skutečnosti o tom, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Žalobce toto netvrdil a netvrdí to ani v žalobě. Naopak, sám žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické

strany a v průběhu života se neúčastnil žádných aktivit politického charakteru, nijak se veřejně neangažoval. V řízení žalobce ani netvrdil, že by byl pronásledován. Při svém pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 8. 2018 uvedl, že bezpečnostní situace v době jeho odchodu z A. byla taková, že „každý den se tam mohlo něco stát, protože v ulicích chodí ozbrojení lidé“. Z A. odešel v roce 2018, protože už „ho to tam nebavilo“ a odjel do Ch., kde se snažil najít zaměstnání, bydlel u kamaráda. Tvzení žalobce jsou však značně rozporná, když na položenou otázku č. 9 co dělal v Ch., odpověděl, že mu na úřadu řekli, že je separatista pod správou Ruska a žádnou dávku či zaměstnání nedostane, proto pracoval „na fuškách“. Avšak na otázku č. 10, na kterém úřadě mu řekli, že je separatista, odpověděl, že to nebylo vysloveno nahlas. Soud tak má za to, že se jedná pouze o domněnku žalobce. S čímž koresponduje i jeho odpověď na otázku č. 13, na kterou odpověděl tak, že nikomu na magistrátu v Ch. neřekl, co po nich žádá, neboť tam byla ochranka, která mu řekla, aby čekal. Žalobce tak čekal, ale nikdo pro něj nepřišel (i v otázce č. 11 žalobce uvedl, že nebyl na úřadě v Ch. ani přijat). Žalobce po opuštění Ukrajiny cestoval do Ruska, kde strávil asi 10 dní. Následně se seznámil přes aplikaci WhatsUp se svou družkou O., navázali vztah a jeho družka mu poslala peníze na letenku, a tak žalobce přiletěl v květnu 2018 do ČR. Žalobce v té době neměl žádné plány, co bude v ČR dělat, pobýval u O., mluvili spolu a chodili na procházky. Z ČR následně odjel. Ačkoliv žalobce následně pobýval i pár dní v K., na úřadech již nebyl. Žalobce se v případě návratu na Ukrajinu bojí toho, že jej považují za separatistu, neboť pochází z Luhanské oblasti a má trvalý pobyt v A. Taktéž se bojí nacionalistických trendů na Ukrajině. Na cílenou otázku, jak se projevuje nátlak vůči jeho osobě žalobce uvedl, že je to spíš takový pocit, když je člověk mezi lidmi sám, když nemůže s lidmi komunikovat. O mezinárodní ochranu žalobce v době svého prvního pobytu v ČR nepožádal, neboť o tom tenkrát nepřemýšlel a „neměl odpověď“ na tuto otázku“. Žalobce neuvedl v řízení před správním orgánem žádné důvody, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že by měl žalobce mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v Ukrajině. Z obsahu spisu nevyplynuly žádné důvody, na základě kterých by soud učinil závěr, že žalobce měl v minulosti s orgány země nějaké problémy.

22. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu jsou jednoznačně vymezeny a nad rámec nemohou být žalovaným či správními orgány nikterak rozšiřovány. Žalovaný řádně přijal žádost žalobce o mezinárodní ochranu, žalobce v průběhu svých výpovědí uváděl, že se nechce na Ukrajinu vrátit, neboť se tam může každý den něco stát, protože v ulicích chodí ozbrojení lidé. Poukazoval také na to, že neměl zaměstnání, pracoval „na fuškách“ a z A. odešel, protože „ho to tam už nebavilo“.
23. Azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu v Brně, sp. zn. 7 Azs 187/004 ze dne 24. 2. 2005). Žalovaný správní orgán se zabýval s ohledem na výše uvedená tvrzení žalobce důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) i písm. b) zákona o azylu zcela dostačujícím a vyčerpávajícím způsobem a jeho závěr o nenaplnění důvodů tohoto ustanovení je v souladu se zákonem.
24. V řízení žalobce neuvedl ničeho, z čeho by bylo možné usuzovat, že žalobce pro případ návratu pociťuje jakékoliv azylově relevantní obavy, jakoukoliv hrozbu vážné újmy. I

sama skutečnost, že žalobce podal svou žádost až po delším pobytu v ČR a poté, co v ČR již pobýval a následně se vrátil zpět na Ukrajinu, svědčí tomu, že důvodem jeho žádosti nebyly problémy se státními orgány Ukrajiny, či dokonce obavy, že by po svém návratu mohl být vystaven diskriminaci či dokonce mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice, jak je ostatně uváděno i v odůvodnění rozhodnutí žalovaného (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 2 Azs 137/2005). Podání žádosti o mezinárodní ochranu nikoli bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, jak z hlediska zeměpisného, tak i časového, žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany značně diskvalifikuje (srovnej rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81).

25. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“* (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“* Uvedené závěry se plně vztahují i na současnou situaci na Ukrajině, která byla žalovaným dostatečně zjištěna z podkladů ve správním spisu. Žalobce uvedené možnosti poskytované mu v domovském státě bez zřejmého důvodu nevyužil, tento svůj postup nijak neodůvodnil, bez takových pokusů je tvrzení o nefunkčnosti ochrany státu pouhou spekulací, a nelze tak konstatovat, že ochrana v zemi původu selhala.
26. V případě neudělení humanitárního azylu žalobce namítal, že žalovaný nepřihlédl k složité životní situaci žalobce, kterému v případě návratu do vlasti hrozí újma v mezinárodním ozbrojeném konfliktu. S takto obecně formulovaným žalobním bodem se soud vypořádá taktéž pouze v obecné rovině (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011, bod 32).
27. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit*

například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

28. Žalovaný se na str. 11 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. Zdravotní stav žalobce je dobrý, když je nervózní trochu koktá, což není důvod udělení humanitárního azylu. Soud považuje uvedené posouzení za dostatečné a v souladu se shora uvedenou judikaturou, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
29. K tomu je nezbytné uvést, že je to žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu břemeno tvrzení, přičemž je kladen zvýšený důraz na to, aby jeho výpověď o azylově relevantních skutečnostech byla dostatečně konkrétní, ucelená a věrohodná. Žalobce však žádná tvrzení ohledně možnosti udělit humanitární azyl nepředložil. V případě ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny žalobce neuváděl žádné konkrétní mimořádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele, ale pouze obecně sdělil že „se tam každý den mohlo něco stát, protože v ulicích chodí ozbrojení lidé“ a že odešel, protože už „ho to tam nebavilo“.
30. Soud neshledal důvodnou ani námitku ve věci neudělení doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu). Při udělení doplňkové ochrany je třeba s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62) splnit všechny podmínky stanovené v § 14a odst. 1 zákona o azylu, tedy: žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu, (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba), (3) vážné újmy, (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu, (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.
31. Hrozba vážné újmy se pak posuzuje prostřednictvím testu „reálného nebezpečí“, které definoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 3. 2006, č.j. 2 Azs 71/2006-82, tak, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. S tím poté souvisí hrozba nelidského a ponižujícího zacházení (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), přičemž „*ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu*“ (srovnej rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2006, čj. 2 Azs 71/2006-82). Pro posouzení, zda je ochrana ze strany státu (v této věci Ukrajiny) před vážnou újmou dostatečná, „*se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát, či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup.*“ (srovnej rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57).

32. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel z výpovědí žalobce i z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný se s nimi vypořádal při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný se podrobně zabýval situací na Ukrajině a městský soud v tomto bodě plně odkazuje na odůvodnění na str. 11 až 17 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se zabýval jak hroznou vážné újmy, hrozbou nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v souladu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, politickou a bezpečnostní situací na Ukrajině, a to od r. 2010 (vč. možnosti bezvízového styku a okupace Krymu a zde poukázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu), postavením neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, probíhající válkou a s tím související uzavření tzv. Minských dohod, výkonem případné vojenské služby žalobce, obavami žalobce z problémů v jiných částech Ukrajiny pro žalobcův původ z Luhanské oblasti, ochranou žalobce ze strany státních orgánů, možností volného pohybu a cestování i alternativním přesídlením žalobce z Luhanské oblasti do jiné oblasti v rámci Ukrajiny, přičemž celá situace žalobce byla posuzována individuálně. Nutno však zdůraznit, že žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu ani v protokolu o pohovoru ze dne 17. 8. 2018 ani v podané žalobě neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo lze učinit závěr, že jsou v jeho případě dány důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy.
33. Pro úplnost soud uvádí, že Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině již dříve uvedl, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (srovnej usnesení NSS č. j. 7Azs 265/2014 - 17, ze dne 15. 1. 2015, či usnesení č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 25. 3. 2015). Na uvedená rozhodnutí odkazuje NSS i ve svých pozdějších rozhodnutích (srovnej usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28). Bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn a je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasažených oblastí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 - 39).“
34. Žalovaný též podrobně analyzoval možnost žalobce využít institutu vnitřního přesídlení, zhodnotil situaci vnitřně vysídlených osob, jejich přístup ke vzdělání, zdravotní péči, bydlení i na pracovní trh, a to s přihlédnutím k individuálním okolnostem na straně žalobce, který mluví pouze rusky. Přitom dospěl k závěru, že přestěhování žalobce do jakékoli oblasti pod kontrolou ukrajinské vlády je dostatečně účinnou ochranou před hrozbou vážné újmy, svůj závěr dostatečným způsobem odůvodnil a soud se s touto argumentací ztotožňuje. Soud v této souvislosti upozorňuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se otázkou vnitřního přesídlení v minulosti již mnohokrát zabýval. V usnesení ze dne 23. 7. 2019, č. j. 7 Azs 116/2019-21, soud konstatoval: „Rovněž tzv. možnost vnitřní ochrany, někdy označovaná též jako možnost vnitřního útěku nebo možnost vnitřního přesídlení, je dostatečně prejudikovanou otázkou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, č. 978/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5

Azs 40/2009 - 74). Žalovaný i městský soud postupovali v souladu se závěry těchto rozhodnutí, včetně stěžovatelkou poukazovaných rozsudků zdejšího soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74. Pokud jde o stěžovatelkou namítanou diskriminaci ze strany státních orgánů v souvislosti s vnitřním přesídlením, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40. Z něj se podává, že nic nenasvědčuje ani tomu, že by případnou překážku v možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny mohly představovat státní orgány. Ukrajinské státní orgány se naopak snaží těmto osobám pomoci přijetím různých opatření. Žalovaný i městský soud upozornili na ukrajinský zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který zaručuje soubor práv vnitřně vysídleným osobám - mimo jiné ochranu před diskriminací a nuceným návratem, a zjednodušuje přístup k sociálním a ekonomickým službám. Stěžovatelka má tedy možnost zaregistrovat se jako vnitřně vysídlená osoba a využít pomoci příslušných vládních institucí.“

35. Soud dodává, že ze zpráv o situaci na Ukrajině založených ve správním spise nevyplývá, že by překážku vnitřního přesídlení žalobce mohla představovat jeho schopnost dorozumět se pouze rusky, na Ukrajině totiž žije početná menšina obyvatel ruské národnosti, ruština je prvním jazykem řady obyvatel pocházejících z Doněcké a Luhanské oblasti, přičemž mnoho z nich využilo institutu vnitřního přesídlení. Zdejší soud tak ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce by měl v případě návratu do vlasti možnost vnitřního přesídlení.
36. Nad rámec městský soud zdůrazňuje, že smyslem institutu mezinárodní ochrany je poskytnout ochranu těm, kteří skutečně a oprávněně mezinárodní ochranu potřebují (srovnej usnesení NSS ze dne 24. 1. 2017, sp. zn. 2 Azs 264/2016). Dle ustálené judikatury NSS není snaha o legalizaci pobytu azylově relevantním důvodem (srovnej rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, čj. 2 Azs 5/2003 – 46, usnesení ze dne 12. 7. 2016, čj. 2 Azs 115/2016 – 26). Probíhající konflikt se zcela jistě dotýká všech obyvatel Ukrajiny, avšak mezinárodní ochranu je možné poskytnout pouze ze závažných příčin, které předpokládá zákon.

V. Závěr a náklady řízení

37. Po přezkoumání věci dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. února 2021

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce